

РЕШЕНИЕ

№ 1280

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 09.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11945** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във вр. с чл.104, ал.1 от ЗДСл. Образувано е по искова молба на П. Г. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица], против Министерство на околната среда и водите, [населено място] [улица], с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1, вр. чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл за времето, през което е останала без работа в периода от 18.02.2021 г. до 29.03.2021 г., в размер на 1400 лв., ведно със законната лихва, считано от 25.06.2021 г. - влизане в сила на решение № 3557 от 02.06.2021 г., постановено по адм. д. № 2514/2021 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ) до окончателното изплащане на сумата. Вредите са претърпени в резултат на Заповед № 418/18.02.2021 г. на министъра на околната среда и водите за прекратяване на служебното й правоотношение, на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл, отменена с влязло в сила съдебно решение № 3557 от 02.06.2021 г., постановено по адм. д. № 2514/2021 г. по описа на АССГ. С определение от съдебно заседание на 09.02.2022 г., на осн. чл. 214, ал.1 ГПК, е допуснато изменение в размера на предявения иск – от 1400 лв. на 1523,60 лв.

Ищцата представя писмени доказателства, че в посочения процесен период не е работила по трудово или служебно правоотношение (л. 75 по делото), както и удостоверение от [фирма], с което е в трудово правоотношение от 29.03.2021 г. Претендира присъждане на направените разноски и представя списък, съгласно чл. 80

от ГПК. По делото на 15.02.2022 г. депозира писмени бележки.

Ответникът, Министерство на околната среда и водите (МОСВ), чрез процесуалния си представител, в писмен отговор на исковата молба и в съдебно заседание, оспорва иска като неоснователен, недоказан и необоснован. Представя писмени доказателства. Счита, че не е изпълнен фактическият състав на чл.104, ал.1 от ЗДСл, поради което моли искът да бъде отхвърлен, алтернативно моли, ако искът бъде приет за основателен, да не бъде уважен в пълен размер. Изтъква, че размерът на обезщетението следва да се определи на база основната месечна заплата, която ищцата е получавала към датата на уволнението. В тази връзка с писмо от 26.01.2021 г. представя удостоверение за размера на основното възнаграждение за заеманата от ищцата длъжност към 15.02.2021 г. Претендира присъждане на разноски. Прави възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар и моли да се сведе до определения с Наредба № 1/09.07.2004 г. минимум.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че искът е основателен и доказан, а размерът следва да бъде съобразен с наличните доказателствата по делото.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 418/18.02.2021 г. на министъра на околната среда и водите, на основание чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на ищцата П. Г. И., заемаща длъжността "Старши експерт" с код по НКПД 2422-6046, с ранг: IV младши, в Дирекция "Управление на водите", отдел "Управление на речните басейни" в МОСВ.

С решение № 3557 от 02.06.2021 г. по адм. д. № 2514/2021 г., по описа на АССГ е отменена заповед № 418/18.02.2021 г. на министъра на околната среда и водите като незаконосъобразна. Решението не е обжалвано и е влязло в сила на 25.06.2021 г. В тази връзка е установено, че П. Г. не се е явила в Министерството на околната среда и водите, за да заеме длъжността, която е изпълнявала преди прекратяване на служебното правоотношение.

С исковата молба е представен Трудов договор № 00615 от 29.03.2021 г., от който е видно, че от 29.03.2021 г. П. Г. И. е в трудово правоотношение с работодателя [фирма] с основно трудово възнаграждение в размер на 1285 лева.

Като доказателство по делото са приети представените от ответника заверени копия на служебната и трудовата книжка на П. Г. И., копие на длъжностни характеристики на МОСВ; заверено копие на заповеди с № 83/03.02.2014г., № 892/05.10.2015 г., № 996/16.10.2016 г., № 79/15.01.2019 г., № 665/16.01.2020 г., № 294/09.02.2021 г. и № 362/12.02.2021 г. издадени от министъра на околната среда и водите. В изпълнение на дадените от съда указания, с писмо от 26.01.2022 г. ответната страна представя и удостоверение за размера на основната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно - 25.06.2021 г. (л. 64-65 по делото). От последното, както и от по-горе посочената заповед № 362/12.02.2021 г. (л. 32 по делото) се установява, че преди да бъде прекратено служебното правоотношение с отменената заповед, П. Г. И. е получавала основана месечна заплата в същия размер от 1172 лв. Като доказателства са приети представените с исковата молба от ищцата заверено копие от регистрационна карта от Агенцията по заетостта, дирекция „Бюро по труда“, и удостоверения за ищцата от НОИ, ТП – С.-град, относно изплатено ожезщетение за безработица и усотоверение от ТД на НАП – С.-град относно доходите на П. Г. И. в исковия период.

По делото е приобщено и изисканото за послужване адм. дело № 2514/2021 г. по описа на АССГ.

По делото е прието без възражения от страните заключение от допусната съдебно-счетоводна експертиза, при която вещото лице установява, след направена справка в Министерството на околната среда и водите, дирекция „Стопанска дейност и човешки ресурси“ и съобразно заповеди № 715/21.04.2021 г. и № 850/01.07.2021 г., че за длъжността, заемана от ищеца преди уволнението - „Старши експерт“ с ранг: IV младши, в Дирекция "Управление на водите", отдел "Управление на речните басейни" при МОСВ, към 25.06.2021 г. основната заплата е в размер на 1172 лв. В проведеното съдебно заседание на 09.02.2022 г. уточнява, че в изследваните две щатни разписания, утвърдени със заповеди на Министъра на околната среда и водите - Е. Д. и Министъра на околната среда и водите - А. Л., няма промяна на определената заплата за тази длъжност. На втория поставен въпрос, предвид установения размер на заплатата за конкретната длъжност дава заключение, че дължимото обезщетение по чл. 104, ал.1 за периода от 18.02.2021 г. до 29.03.2021 г. (в който има 26 работни дни) е 1523,60 лв. Като дневно възнаграждение вещото лице посочва сумата от 58,60 лева. В заключението си експертът е изчислил лихва от 57,98 лв., която е дължима за периода 26.06.2021 г. до 08.11.2021 г. В последното о.с.з. от страна на процесуалния представител на П. И. е направено уточнение, че лихва се претендира за периода от 25.06.2021 г. до 05.11.2021 г., с оглед датата на подаване на исковата молба.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло на 25.06.2021 г в сила съдебно решение е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл.154, ал.1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите

искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавала възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищцата не е работила по трудово или служебно правоотношение в исковия период от 18.02.2021 г. до 29.03.2021 г. Това се доказва от отбелязванията в трудовата и служебната книжка на П. Г. И. и удостоверение изх. № [ЕГН]-1/04.01.2022 г. на ръководител на осигуряването ТП С.-град на НОИ и удостоверението на ТД на НАП С.. Това са официални свидетелстващи документи, които не са оспорени и на осн. чл.193, ал.1 ГПК и обвързват съда с материалната си доказателствена сила. Приложено представеното с исковата молба е и заверено копие на Регистрационна карта на П. И. в "Бюро по труда" към Агенция по заетостта. Последното следва да бъде ценено с оглед на останалите доказателства по делото и доколкото не е оспорено от отсрещната страна, предвид което следва да бъде кредитирано от съда.

Съгласно разпоредбата на чл.104, ал.1 от ЗДСл, обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. В случая П. Г. И. е възстановена на длъжност "Старши експерт" с ранг: IV младши, в Дирекция "Управление на водите", отдел "Управление на речните басейни" на МОСВ, с основно месечно възнаграждение 1172 лв., каквото е било и преди прекратяване на служебното ѝ правоотношение. С оглед последното, по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза вещото лице, предвид размера на дневното възнаграждение и броя на работните дни, в които П. И. е била безработна (26 дни), е определило обезщетение в размера на 1523,60 лв. В тази връзка, както бе посочено по-горе, с исковата молбата от 05.11.2021 г. се претендира обезщетение в размер на 1400 лв. за целия исков период. На осн. чл.214, ал.1, изр.3 ГПК ищецът може да измени само размера на предявения иск до приключване на съдебното дирене в първата инстанция. В случая от процесуалния представител на П. И. е направено изменение на размера в срок, поради което искът е в размер на 1523,60 лв., какъвто е и определеното от вещото лице обезщетение. Следователно предявеният иска е напълно доказан по основание и размер.

Съдът обаче намира, че в заключението на експертизата, е допусната грешка при изчисляване на общия размер на дължимата лихва, тъй като такава се дължи от 25.06.2021 г. до 05.11.2021 г., а не както е посочено в заключението – от 25.06.2021 г. до 08.11.2021 г. Следователно лихва се дължи за 134 дни (а не както е посочило вещото лице – 137 дни) и е в размер на 56,70 лв.

Горното е с оглед, че основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният

момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая 25.06.2021 г. до датата на подаване на исковата молба – 05.11.2021 г. Изчислената лихвата върху главницата от 1523,60 лв. е в размер на 56,70 лв. С оглед на изложеното, следва на П. И. да бъде присъдено обезщетение в общ размер на 1580,30 лв.

Следва да бъде присъдена и съответната законна лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане за разноски, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК, във вр. с чл.144 от АПК на ищеца следва да бъде присъдени такива, съгласно представения списък и доказателствата за извършването им, в размер общо на 610 лв., от които 10 лв. платена държавна такса, 200 лв. възнаграждение за вещо лице за ССЧЕ и 400 лв. за адвокатско възнаграждение. Съдът намира възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв. за основателно, тъй като е проведено едно открито съдебно заседание и делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите, [населено място], [улица], да заплати на П. Г. И., ЕГН [ЕГН] от [населено място], обезщетение за времето, през което е останала без работа в периода от 18.02.2021 г. до 29.03.2021 г., поради незаконно прекратяване на служебното ѝ правоотношение в размер на 1523,60 лв. (хиляда петстотин двадесет и три лева и 60 ст.) на основание чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл.104, ал.1 от същия закон, ведно със законната лихва, считано от 25.06.2021 г. до подаване на исковата молба (05.11.2021г.) в размер на 56,70 лв. (петдесет и шест лева и 70 ст.), както и законна лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Министерство на околната среда и водите, [населено място], [улица], да заплати на П. Г. И., ЕГН [ЕГН], разноски в общ размер на 610 лв. (шестстотин и десет лева).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: